

Scénář – Příběh Antonína Böhma

Pan Antonín Böhm se narodil 20. 12. 1940 v Rakvicích na Moravě v německé rodině. Měl mladšího bratra Ludvu. Ač vyrůstal v těžkém válečném období, nemá jen špatné vzpomínky:

Přijeli ruští vojáci, zabouchali na dveře a všichni se báli jít nahoru otevřít kdo to je a děda z matčiny strany otevřel a byli tam vojáci a chtěli víno. Tak jim dali malej soudek, co tam byl. A oni nás vzali, ještě se sousedovic klukem, kamarádem, naložili nás, měli takovou dvoukolku. Naložili nás na tu dvoukolku s koněm a projeli s nama. A každému dali hrst marek, který po válce stejně už neplatily, takže z toho nic nebylo.

Jeho tatínek byl za války totálně nasazený, mamince psal dopisy, navštívit rodinu mohl však jen asi třikrát, proto si ho pamatuje pan Antonín hlavně z vyprávění, jejich poslední setkání bylo na vánoce.

Na tátu mám akorát jednu jedinou vzpomínku. Byla zima a vyjeli jsme k dědovi mojemu se sáňkama a bylo sněhu, hodně a táta nás táhl na saních, přetrhnul se provázek a on pořád šel. A to je jediná vzpomínka, na kterou si pamatuju.

Tatínek ve válce padl, maminka se to dozvěděla telegramem, po otcově smrti mamince pomáhali její příbuzní. Po válce však měla být její rodina odsunuta a proto poslali dopis na národní výbor s prosbou, aby zde mohli zůstat. Naštěstí bylo žádosti vyhověno.

Do školy chodil Antonín v Rakvicích, a jak sám říká, rád dělal lumpárny. Po základní škole se vyučil v Brně soustružníkem. Na vojnu nastoupil v roce 1959. Byl přeložen do Varnsdorfu, kde potkal svoji budoucí manželku.

A jednou mě řekl, slečno nemohla byste mi půjčit kolo na hodinu? Tak jsem mu půjčila kolo a on mi ho vrátil druhej den. A pak jsme se potkali na zábavě. A potom ho odveleli, tak mi psal. No, a když teda končila jeho vojna, tak sem přijel v civilu, jako voják se mi ani nelíbil. A zůstal u nás na vánoce.

V roce 1962 si Margitu vzal. Nastoupil do firmy ve Varnsdorfu. V roce 1968 s kolegy protestovali proti vstupu vojsk tím, že ve fabrice vyvěsili českou vlajku. Jeden kolega vše fotil a následně je udal, pan Antonín měl pak problémy.

Vždy měl rád vyrábění ze dřeva a to mu zůstalo dodnes. Rád má i knihy, hlavně cestopisy. Samozřejmě miluje svou rodinu. S manželkou vychovali tři děti a dnes má již 6 vnoučat a mnoho pravnoučat.

Dnešní generaci by vzkáزال.

Každý se držte svého vlastního názoru.

Motto: Dej světu vše co máš, svou duši i svou krev.

A svět Ti za odměnu dá, jen hlínu na rakev.